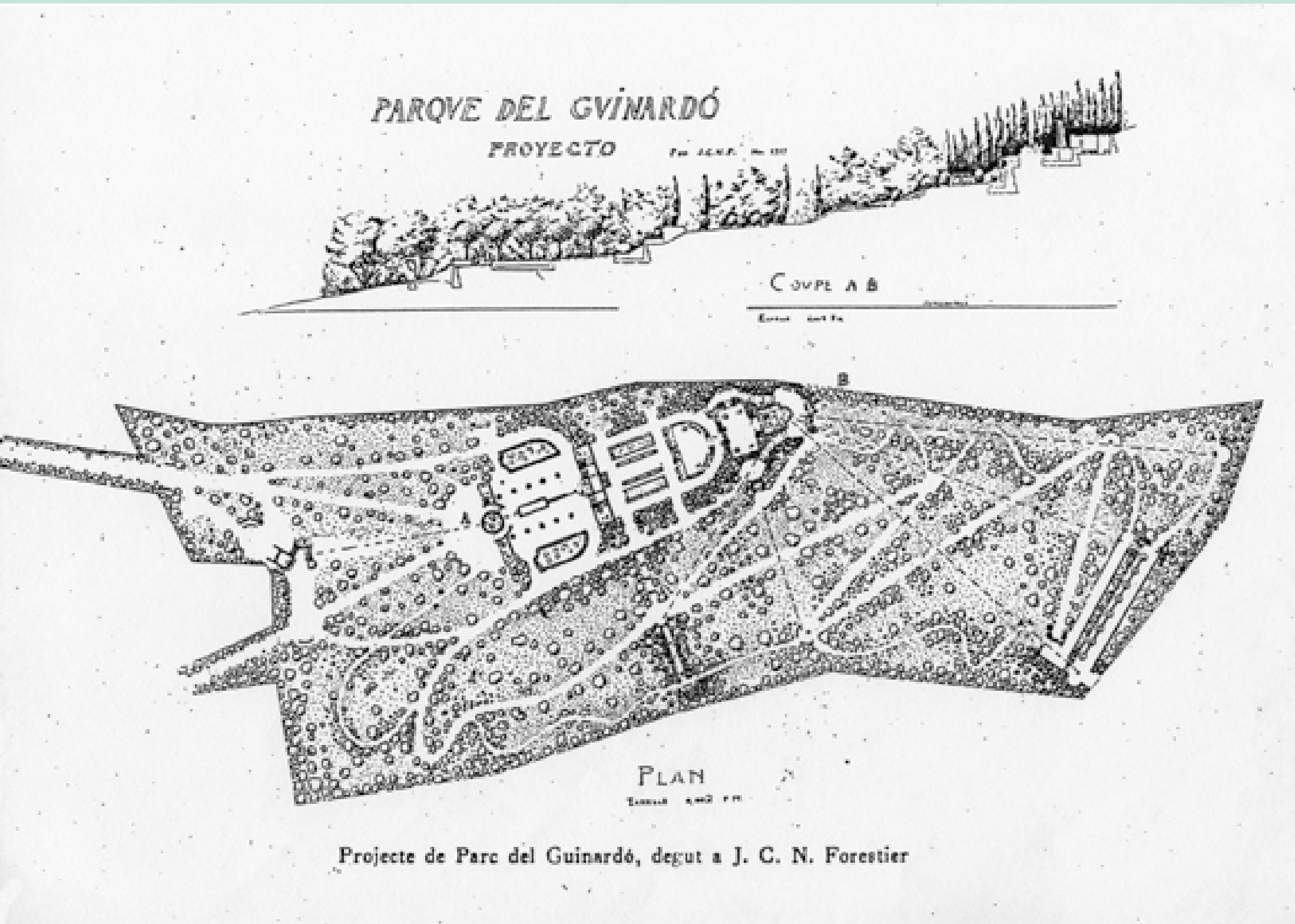

PARC DEL GUINARDÓ

Cent anys de verd

Creat el 1918, el Parc del Guinardó fou la primera obra conjunta de dos mestres: Jean Claude Nicolas Forestier i Nicolau Maria Rubió i Tudurí. L'Ajuntament havia comprat els terrenys l'any 1911 a Salvador Riera, propietari del Mas Guinardó. Es tractava, concretament, d'un garroferar –que formava part de l'antic municipi de Sant Andreu de Palomar– i una vinya –situada a Sant Martí de Provençals–. En l'actualitat, i després de

nombroses ampliacions, el parc ocupa gairebé 16 hectàrees. Són, de fet, tres parcs en un: el parc històric –un jardí frondós que s'enfila per la muntanya mitjançant terrasses, i amb petites cascades que recorden un rierol–, el parc urbà –fruit de la remodelació que el 1977 convertí l'actual plaça del Nen de la Rutlla, feta el 1959, en l'avantsala del parc històric– i una extensió forestal –el bosc frondós que s'integra en el conjunt dels Tres Turons–.

A dalt, el projecte d'urbanització del Parc del Guinardó, realitzat el 1917 per Forestier, amb la col·laboració del seu deixeble Rubió i Tudurí. A la dreta, el perímetre del parc sobre un plànol dibuixat per Ferran Romeu el 1915, uns anys abans de la seva urbanització.

Els treballs de construcció i enjardinament del Parc del Guinardó es dugueren a terme l'any 1918 sota la direcció de Rubió i Tudurí, director de Parcs i Jardins. A la foto de dalt, es pot veure el parc acabat de fer. L'edifici del fons és la torre del Castell de Mascaró, enderrocada després de la Guerra Civil.

El 1959 es duégué a terme la urbanització de la plaça del Nen de la Rutlla –aleshores, plaça de Puig i Alfonso–, que apropiaria el Parc del Guinardó fins a l'avinguda de la Mare de Déu de Montserrat. L'escultura del Nen de la rutlla –o el Nen de l'aro–, de Joaquim Ros i Bofarull, s'inaugurà el 1961.

Urbanitzada tal com la coneixem avui a mitjans del segle XIX, la Font del Cuento es manté ben viva en el record de molts veïns del Guinardó. La veu popular deia que ho curava tot, des del mal de pedra fins al fel sobreixit. Molts hi anaven per endur-se una garrafeta. Era habitual haver de fer cua. Aquestes imatges són dels anys seixanta. L'Ajuntament decretà el seu tancament als anys vuitanta.

A baix, estela de pedra que indica un dels accessos al "Parque Municipal" del Guinardó. Al costat, una fita que delimita una de les primeres ampliacions del parc, data a terme als anys vint del segle passat.

Aquest plafó ha estat elaborat amb la col·laboració del Grup d'Estudis de la Vall d'Horta i la Muntanya Pelada El Pou

A la part més alta del parc, un bosc espès, natural i espontani, permet passejar entre pins blancs, cedres i un sotabosc mediterrani. A la part històrica, encara s'hi poden veure molts garrofers.

